

Arrest

nr. 224 167 van 22 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 januari 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek in om internationale bescherming in België.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 26 februari 2018 internationale bescherming vroeg in Frankrijk.

De verzoekende partij werd op 7 februari 2019 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 18 februari 2019 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Franse instanties.

De Franse instanties stemden op 19 februari 2019 in met het terugnameverzoek.

Op 27 februari 2019, met kennisgeving op 28 februari 2019, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : M. (...)
voornaam : W.S. (...)
geboortedatum : (...).1995
geboorteplaats : Lajigar
nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk(2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, die verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, meldde zich op 20.12.2018 bij onze diensten aan in het kader van de registratie van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek werd op 11.01.2019 effectief ingediend. De betrokkene legde geen documenten voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken toonde aan dat de betrokkene reeds om internationale bescherming verzocht in Frankrijk op 26.02.2018.

Op 07.02.2019 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde hij dat hij Afghanistan in 2007 had verlaten en via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk en België naar het Verenigd Koninkrijk (VK) was gereisd. Hij gaf aan dat hij van 2008 tot 2018 in het VK had verbleven, er een verzoek om internationale bescherming had ingediend en er een negatieve beslissing had gekregen. Hij stelde dat hij op 13.01.2018 naar Frankrijk was gereisd en ook daar een verzoek om internationale bescherming had ingediend en een negatieve beslissing had gekregen. Hij verklaarde dat hij op 13.12.2018 ten slotte van Frankrijk naar België was gereisd.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloten had om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat hij besloten had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zich België herinnerde toen hij in Frankrijk verbleef. Hij stelde dat hij geen problemen had met een terugkeer naar Frankrijk indien de Franse instanties naar hem zouden luisteren zodat hij ditmaal de waarheid kon vertellen.

De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn en geen in België of in andere lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Op 18.02.2019 werd er voor de betrokkene een terugnameverzoek aan Frankrijk gericht met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Op 19.02.2019 stemden de Franse autoriteiten conform bovenvermeld artikel in met dit verzoek.

In zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de

Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. In zijn persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene onder meer dat hij besloten had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zich België herinnerde toen hij in Frankrijk verbleef. Deze verklaring duidt hooguit op een loutere voorkeur en kan geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene die voortvloeit uit het feit dat de betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Verder merken we op dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt op gelijkaardige wijze als in België in het kader van gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt verzoeken aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en

inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Frankrijk om internationale bescherming had verzocht en dat dit verzoek werd afgewezen door de Franse instanties. Hij stelde zelf dat hij geen problemen had met een terugkeer naar Frankrijk indien de Franse instanties naar hem zouden luisteren zodat hij ditmaal de waarheid kon vertellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Ook verwijzen we naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Franse instanties inderdaad reeds een beslissing namen omtrent het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, maar impliceert daarbij ook dat de betrokkene na een overdracht aan de Franse instanties in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse instanties. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk dan zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden. Hierbij benadrukken we dat de Franse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Zo wensen we in dit verband ook te verwijzen naar het recente en geactualiseerde rapport over Frankrijk van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac, Barbara Joannon, Chloé Viel; “Asylum Information Database – Country Report: France”; last update 28.02.2018; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Hierin wordt duidelijk gesteld dat verzoeken om internationale bescherming van personen die onder de Dublin Verordening terug naar Frankrijk worden overgebracht op dezelfde manier behandeld worden als de reguliere verzoeken. Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen. Echter toont het niet aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren (p. 45).

In dit verband wensen we echter wel te benadrukken dat het geactualiseerde AIDA-rapport over Frankrijk eventuele registratieproblemen identificeert waarbij verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijke termijn van drie werkdagen geregistreerd worden. Echter wordt er desbetreffend wel actie ondernomen door de Franse autoriteiten waarbij ze in een omzendbrief van 12.01.2018 het plan ontvouwen om te voorzien in bijkomend personeel en een reorganisatie wat moet leiden tot een verbetering van deze registratieproblemen (p. 17). Verder tonen recente initiatieven vanuit de Franse instanties, zoals onder meer het testen van een snellere procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Guyana (<http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2018/france-acceleration-asylum-procedure-tested-guiana>, 30.05.2018), ook aan dat de Franse instanties niet onverschillig staan ten opzichte van de problemen betreffende de registratie en op zoek gaan naar manieren om de registratie te verbeteren. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de problematiek van registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet in Frankrijk. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde het verzoek om internationale bescherming te kunnen registreren al naargelang waar men zich bevindt. Bijgevolg kan hier dan ook geen veralgemeende systeemfout op vlak van registratie worden afgeleid.

Verder wensen we betreffende de opvangvoorzieningen in Frankrijk, en eventueel elementen van overbevolking of een capaciteitsprobleem, op te merken dat ondanks dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren het rapport

ook stelt dat er in 2017 25.000 bijkomende plaatsen gecreëerd werden. De Franse autoriteiten voorzien ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het “reception and accommodation programme” (PRAHDA) (p. 17). Ook toont het AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te krijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen.

In praktijk voorzien de Franse autoriteiten in het prioritair toekennen van opvangvoorzieningen aan families en gezinnen waardoor alleenstaande mannen en vrouwen het vaak moeilijker hebben om meteen toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum. Echter moet hierbij benadrukt worden dat de volledige opvangcapaciteit op het einde van 2016 nog niet bereikt was in Frankrijk (cf. 90%). Verder toont het rapport ook moeilijkheden aan betreffende de duur van het toewijzen aan een opvangvoorziening, maar maakt het geen melding van het feit dat er sprake zou zijn van een uitsluiting van opvang omwille van dermate capaciteitsproblemen. Verder hebben ook verzoekers met een negatieve beslissing de mogelijkheid om in het opvangcentrum te verblijven tot één maand na de notificatie van hun negatieve beslissing en zullen de Franse autoriteiten in 2018 en 2019 voorzien in extra bijkomende opvangplaatsen. Ook worden de leefomstandigheden in de reguliere opvangvoorzieningen voor verzoekers als adequaat beschouwd en zijn er geen officiële rapporteringen geweest van overbevolking in de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Daarnaast verwijzen we ook naar een recent decreet aangenomen door de Franse autoriteiten op 01.06.2018 dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag die verzoekers om internationale bescherming verkrijgen die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen, maar nog niet meteen een plaats hebben kunnen verkrijgen op basis van het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-withoutaccommodation>, 01.06.2018).

Daarnaast wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch met zich meebrengt dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in Frankrijk reeds werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving.

Verder verwijzen we naar een rapport gepubliceerd door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) (“Access to asylum and detention at France’s Borders”, European Council on Refugees and Exiles (ECRE) and Asylum Information Database (AIDA), 05.06.2018). Dit rapport is gebaseerd op een fact-finding missie vanuit ECRE naar Frankrijk met een specifieke focus op vrijheidsberoving en toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. We merken hierbij vooreerst op dat de bevindingen van het rapport niet toepasbaar zijn op de situatie van de betrokkene die in zijn hoedanigheid van een Dublin-terugkeerder naar Frankrijk zal worden overgebracht en via een expliciet akkoord van de Franse autoriteiten voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Ook betreffende de concrete elementen van vasthouding en vrijheidsberoving die in het rapport geïdentificeerd worden merken we op dat deze van toepassing zijn op zeer specifieke profielen van migranten en kandidaat-vluchtelingen, onder meer diegene die via de Italiaans-Franse grens het Franse grondgebied binnen reizen, waardoor deze geen betrekking hebben op de specifieke situatie van betrokkene. Er zijn dan ook geen indicaties dat de betrokkene na zijn overdracht aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 onderwerp zal zijn van een onrechtmatige detentie of onmiddellijk zal worden vastgehouden. Daarnaast benadrukken we ook dat de betrokkene, indien hij toch onderwerp zou zijn van detentie, steeds de mogelijkheid heeft om beroep in te dienen tegen deze detentie. Zo kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties. In dit verband merken we wel op dat het rapport ook melding maakt van verscheidene tekortkomingen en moeilijkheden bij het concreet verkrijgen van toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming aan de grens. Echter zijn we van oordeel dat deze niet als dermate ernstig beschouwd kunnen worden om in dit geval te spreken van een

schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest en vooral betrekking hebben op meer praktische tekortkomingen.

Een ander recent rapport ("Centres et locaux de rétention administrative" ; ASSFAM, etc ; juni 2018 ; http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/2018_rapport_retention_2017_interassociatif.pdf) toont aan dat er op heden in Frankrijk nog steeds sprake is van een toename van het aantal personen die onder detentie worden geplaatst. Hierbij wordt ook melding gemaakt van verscheidene verzoekers die onrechtmatig werden vastgehouden, alsook van een achteruitgang van de condities en omstandigheden in de detentiecentra.

Ondanks het feit dat dit rapport verscheidene tekortkomingen identificeert betreffende de toepassing van detentie in Frankrijk en de concrete omstandigheden van opvang en van behandeling in de detentiecentra, wensen we te benadrukken dat hieruit niet besloten kan worden dat deze een weerslag hebben op de algemene en structurele omstandigheden van opvang en van behandeling in Frankrijk. Uit dit rapport, dat zeer specifiek de focus legt op personen die in Frankrijk onder detentie werden geplaatst, kan dan ook niet besloten worden dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

Zo wensen we ook te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen kunnen worden geïdentificeerd in Frankrijk niet aantoonbaar is dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte zelf geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In zijn persoonlijk onderhoud gaf de betrokkene aan geheugenproblemen te hebben. Echter werden er hieromtrent, of omtrent andere aspecten van zijn gezondheidstoestand, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aangebracht. Er kan dan ook niet besloten worden dat redenen betreffende de gezondheid van de betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder wordt ook niet aangetoond dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Zo hebben verzoekers, in vergelijking met andere burgers van derde landen, toegang tot gezondheidszorg via het systeem van universele gezondheidszorg (PUMA). Hierbij worden verzoekers ook uitgezonderd van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven. Daarnaast voorzien de Franse autoriteiten in een bijkomend systeem van medische gezondheidszorg voorzien door de staat (AME) waarbij gratis behandelingen in het ziekenhuis of medische consultaties kunnen worden aangeboden. Verder is er ook de mogelijkheid om gezondheidszorg te bekomen via de All-Day Healthcare Centres (PASS) die, op basis van de wetgeving, in alle publieke ziekenhuizen moet aangeboden worden. Het AIDA-rapport spreekt echter wel over onderlinge verschillen tussen de regio's qua kwaliteit van de gezondheidszorg maar maakt geen melding van dermate structurele of systematische tekortkomingen. Verder voorzien bovenstaande systemen van gezondheidszorg ook in psychiatrische of psychologische behandelingen ondanks het feit dat er in de wetgeving geen aparte specifieke voorzieningen bestaan gericht op de mentale gezondheidszorg (p. 90-91). Tevens zullen de Franse autoriteiten ten minste 7 dagen op voorhand in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en merken we op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg en medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau als deze in België moeten worden geacht.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten(4)."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"11.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

11.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

11.3. Als de thans bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, dan wordt de verzoekende partij teruggenomen door Frankrijk, een land waar zij manifest in gevaar is omwille van de volgende redenen :

- Ze loopt het risico dat haar asielaanvraag er niet goed zal worden behandeld;*
- Ze loopt er het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non refoulementprincipe.*

11.4. De problemen in Frankrijk worden niet ontkend door de verwerende partij, maar ze blijft desalniettemin veronderstellen dat er opvang en voldoende bijstand zal worden verleend aan de verzoekende partij na haar terugname door Frankrijk. Er kwam in maart 2019 echter een recent AIDA rapport uit, dat bijzonder kritisch is voor Frankrijk.

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Frankrijk.

Cf. AIDA rapport, p. 38:

"..."

Asielzoekers hebben dus zeer veel moeite om een gratis advocaat te krijgen van in het begin van hun asielprocedure. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum procedure to ensure the effectiveness of the protection system.¹⁷ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch. In casu is dit uiterst pertinent aangezien de asielaanvraag van de verzoekende partij, nadat deze onvoldoende informatie kreeg, afgewezen werd.

11.5. Ook wijst het AIDA-rapport erop dat de situatie voor Dublinterugkeerders zeer gecompliceerd is. Het Rode Kruis doet haar uiterste best om deze aan de luchthaven op te vangen, doch zonder enige financiering.

Niet alleen op vlak van opvang en bijstand ervaren Dublinterugkeerders problemen, doch tevens om hun asielaanvraag geregistreerd te zien. Cf. AIDA-rapport p. 49-50:

The conditions of support and assistance of Dublin returnees are really complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaires, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy - Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services. Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a "safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own; no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to its funding shortage.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

(1) On one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation. In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA run by Forum réfugiés - Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris.

De bestreden beslissing motiveert hier op nietszeggende wijze over!

Nochtans kan bezwaarlijk beweerd worden dat dit niet relevant zou zijn voor de situatie van verzoekende partij.

11.6. De bestreden beslissing meent tevens ten onrechte dat er geen opvangprobleem zou zijn in Frankrijk.

Nochtans stelt het AIDA-rapport, waar de verwerende partij zelf zo graag naar verwijst, dat het voor alleenstaanden moeilijk is om opvang te krijgen en dat zij vaak geen andere keuze hebben dan op straat te leven. Cf. p. 83 AIDA rapport, geactualiseerd in maart 2019:

In 2018, the number of asylum seekers accommodated remained far below the number of persons registering an application. Whereas 128 690 first-time applicants registered in Prefectures (see Statistics), only 56 399 persons were placed in accommodation in the course of the year. This number

reflects severe and persisting shortages in reception capacity, with only 44% of asylum seekers registered by Prefectures in 2018 effectively obtaining accommodation.

In practice, it remains the case that many reception centres have been organized to receive families or couples, thereby making it difficult for single men or women, to be accommodated. Moreover, if the asylum seeker has not succeeded in getting access to a reception centre before lodging his or her appeal, the chances of benefitting from one at the appeal stage are very slim. In case of a shortage of places, asylum seekers may have no other solutions than relying on night shelters or living on the street. The implementation of the national reception scheme intends to avoid as much as possible cases where asylum seekers are homeless or have to resort to emergency accommodation in the long run yet gaps in capacity persist.

De pagina's 84-85 van dat rapport tonen aan dat de opvangproblemen in het algemeen al niet onderschat mogen worden:

“...”

De verwerende partij diende, gelet op de problematische opvangsituatie in Frankrijk, individuele garanties te geven aan de verzoekende partij met betrekking tot haar opvang in het geval zij door Frankrijk wordt teruggenomen.

Het EHRM heeft trouwens reeds gesteld in de zaak Tarakhel t/ Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen die een bijzondere bescherming nodig hebben, hetgeen wil zeggen dat de verwerende partij in staat moet zijn om individuele garanties te geven aan een « Dubliner ».

Dit is a fortiori het geval aangezien de verzoekende partij een alleenstaande is, een categorie waarvoor de opvangmogelijkheden in het bijzonder problematisch zijn in Frankrijk.

II.7. Zelfs het non refoulementbeginsel wordt regelmatig geschonden in Frankrijk. De verwerende partij geeft het probleem toe, maar vindt het niet systematisch genoeg om er daadwerkelijk rekening mee te houden.

Het AIDA rapport (geactualiseerd in maart 2019) vermeldt de schendingen van non refoulementbeginsel in Frankrijk.

Cf. rapport AIDA, p. 22 :

Reports of people simply being refused entry without their protection needs being taken into account at the Italian border continue. Since 2015, the French police has implemented operations to close the border and to prevent asylum seekers coming from Italy from entering France. The closure of the border has been maintained and police operations have been reinforced in 2017, as France maintains controls at its Schengen borders for three consecutive years, and plans to prolong those after the end of April 2019.¹² Illegal police operations at the border have been extended from the Menton and Nice areas since 2016, to the Hautes-Alpes since 2016. Such practices of mass arrest have had an effect on shifting migratory routes, leading migrants to take increasingly dangerous routes on the mountains.

De verwerende partij lijkt dit rapport enkel te citeren wanneer er positieve zaken over Frankrijk in staan, maar weigert er rekening mee te houden wanneer er minder positieve elementen in vermeld worden.

Nochtans is het non refoulementbeginsel het meest fundamentele beginsel van het asielrecht!!

Het rapport MUZNIK

(<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2723506&SecMode=1&DocId=2256640&Usage=2>) klaagt tevens de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure aan Cf. randnr. 128 :

« 128. L'attention des autorités est attirée en particulier sur la série d'arrêts récents délivrés par la Cour européenne des droits de l'homme démontrant de sérieuses défaillances dans l'examen des demandes d'asile et des recours par l'OFRPA et la CNDA. Le Commissaire encourage vivement la France à redoubler ses efforts visant à améliorer l'efficacité et la qualité des procédures et des décisions desdites instances. »

In casu lijkt de verwerende partij van mening te zijn dat er geen risico op een schending van artikel 3 EVRM is in geval van een terugname van de verzoekende partij door Frankrijk aangezien de schendingen van artikel 3 EVRM volgens haar niet systematisch zijn.

Dat wil evenwel niet zeggen dat verwerende partij niet gehouden zou zijn tot de naleving van het zorgvuldigheidsbeginsel en dat ze aldus niet gehouden zou zijn garanties te vragen aan Frankrijk dat de verzoekende partij er effectief toegang zal hebben tot een opvangplaats.

Als de verwerende partij aldus de verzoekende partij zou laten terugnemen door Frankrijk, dan stelt zij zich minstens indirect verantwoordelijk voor een risico op een schending van artikel 3 EVRM.

De verwerende partij lijkt anderzijds gedeeltelijk te erkennen dat er toch enkele problemen zijn in Frankrijk. Ze citeert bovendien meerdere rapporten die deze tekortkomingen aankaarten, maar ze beslist desalniettemin om verzoekende partij terug te sturen naar Frankrijk zonder individuele garanties...

Het is dus vreemd dat zij zich durft op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten opzichte van Frankrijk.

11.10. De verwerende partij citeert dus meerdere rapporten, maar trekt niet de correcte conclusies. Ze heeft aldus manifest het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en ze heeft evenmin voldaan aan de verplichting om een rigoureuus onderzoek te voeren, zoals artikel 3 EVRM voorschrijft.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 3 EVRM,
- de materiële motiveringsverplichting,
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden doordat zij in Frankrijk het risico zal lopen dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld en er het risico loopt niet te kunnen genieten van een opvangplaats en zelfs het voorwerp te worden van inbreuken op het non-refoulementprincipe. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan de bevoegde lidstaat, te weten Frankrijk. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft, merkt de verwerende partij op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.). Verzoekende partij beperkt zich bij haar kritiek tot louter ongestaafde en volstrekt hypothetische beweringen.

Verzoekende partij uit tal van algemene beschouwingen aangaande de toepassing van art. 3 EVRM, en stelt vervolgens dat geen rekening zou zijn gehouden met het nieuwe AIDA-rapport van maart 2019. Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in diens hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over een beweerdelijk slechte behandeling van asielzoekers in Frankrijk, doch dienaangaande laat de verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij bij haar terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan. De verwerende partij benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148). In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zijzelf slecht zou zijn behandeld in Frankrijk. De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: “Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?” Verzoekende partij antwoordde hierop dat hij had besloten om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zich België herinnerde toen hij in Frankrijk verbleef. Hij stelde dat hij geen problemen had met een terugkeer naar Frankrijk indien de Franse instanties naar hem zouden luisteren zodat hij ditmaal de waarheid kon vertellen. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft er hierbij terecht op gewezen dat de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Ook werd gewezen op artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Franse instanties inderdaad reeds een beslissing namen omtrent

het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, maar impliceert daarbij ook dat de betrokkene na een overdracht aan de Franse instanties in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse instanties. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk dan zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden. Hierbij werd benadrukt dat de Franse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie merkte hierbij terecht op dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Verzoekende partij heeft geen gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk. Voormelde uitspraken van verzoekende partij wijzen geenszins op een risico op omstandigheden zoals voorzien door artikel 3 EVRM. De betrokkene maakte zelf geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen. Verzoekende partij houdt voor dat: - verzoekende partij het risico loopt dat haar asielaanvraag niet goed zal worden behandeld; - verzoekende partij loopt het risico niet te kunnen genieten van een opvangplaats en het voorwerp te worden van inbreuken op het non-refoulementprincipe; - asielzoekers in Frankrijk moeilijkheden ondervinden om een advocaat te verkrijgen, en informatie te ontvangen; - asielzoekers in Frankrijk moeilijkheden ondervinden om opvang en bijstand te krijgen, en hun asielaanvraag geregistreerd te zien; - er opvangproblemen zijn. Ter ondersteuning van haar kritiek verwijst verzoekende partij naar het AIDA-rapport. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing kan de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM evenwel geenszins worden aangenomen. Er blijkt niet dat er een risico op onmenselijke behandelingen dient te worden weerhouden bij een overdracht aan Frankrijk. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er wel degelijk toegang zal zijn tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming: - Er is sprake van een wederzijds vertrouwensbeginsel, - Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951, - Frankrijk is partij bij het EVRM, - De Franse instanties stemden op 19.02.2019 in met toepassing van artikel 18(1)d Dublin III-Vo en er moet ook worden gewezen op de toepassing van artikel 18(2) van de Dublin III Vo : In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU. Dit betekent dat verzoekende partij de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij de actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse autoriteiten. - Indien een nieuwe aanvraag door vvp zal worden ingediend, dan zal dit nieuw verzoek door de Franse autoriteiten worden onderzocht. De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie heeft hierbij terecht aangehaald dat de Franse autoriteiten verzoekende partij niet zullen verwijderen zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. - In een recente update van het rapport over Frankrijk (AIDA-rapport up to date tot 28.02.2018) wordt gesteld dat personen in het kader van de Dublin-Vo aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als de reguliere verzoeken. - het feit dat er onderlinge verschillen kunnen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen toont niet aan dat er sprake is van structurele of systematische tekortkomingen. - In een omzendbrief dd. 12.01.2018 werden bijkomend personeel en een reorganisatie aangekondigd wat moet leiden tot een verbetering op het vlak van de registratie.

Terwijl de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie ook heeft kunnen vaststellen dat er geen enkele aanleiding is om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt alvast dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn: - In 2017 zijn er 25.000 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd. - De Franse autoriteiten voorzien ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het "reception and accommodation programme" (PRAHDA) (p. 17). - Ook toont het AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te krijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij zelf geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Van in het begin van de asielaanvraag zou er geen gratis juridische bijstand zijn. Verzoekende partij wordt actueel evenwel bijgestaan door een advocaat die haar kan toelichten wat de rechten van verzoekende partij zijn in de asielprocedure in Frankrijk. Zij kan thans reed haar voorzorgen nemen en afdoende informatie verzamelen.

Wanneer een negatieve beslissing zou tussenkomen, heeft de asielzoeker wel gratis recht op bijstand, vertegenwoordiging en advies van een advocaat in Frankrijk. Dit blijkt uit het AIDArapport.

De kritiek van verzoekende partij is niet dienstig. Verder wijst verzoekende partij nog op het feit dat de situatie voor Dublin-terugkeerders zeer gecompliceerd zou zijn. Doch verweerder herhaalt dat er thans reeds maatregelen door verzoekende partij kunnen worden genomen om de situatie op voorhand uit te klaren.

Overigens werd terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Het rapport maakt wel melding van het feit dat de omstandigheden van steun voor Dublin-terugkeerders ingewikkeld kunnen verlopen met onderlinge verschillen tussen de verscheidene prefecturen. Echter toont het niet aan dat Dublin-terugkeerders uitgesloten worden van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Frankrijk bij overdracht of geen enkele mogelijkheid hebben om materiële opvangvoorzieningen te bekomen. Het loutere feit dat er onderlinge verschillen worden vastgesteld tussen de verscheidene prefecturen hieromtrent toont niet aan dat er bij Dublin-overdrachten naar Frankrijk sprake is van structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren (p. 45).”

Terwijl nopens de registratie de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie wel degelijk volgende motieven heeft opgenomen in de bestreden beslissing: “In dit verband wensen we echter wel te benadrukken dat het geactualiseerde AIDArapport over Frankrijk eventuele registratieproblemen identificeert waarbij verzoeken om internationale bescherming niet binnen de wettelijke termijn van drie werkdagen geregistreerd worden. Echter wordt er desbetreffend wel actie ondernomen door de Franse autoriteiten waarbij ze in een omzendbrief van 12.01.2018 het plan ontvouwen om te voorzien in bijkomend personeel en een reorganisatie wat moet leiden tot een verbetering van deze registratieproblemen (p. 17). Verder tonen recente initiatieven vanuit de Franse instanties, zoals onder meer het testen van een snellere procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Guyana (<http://www.asylumineurope.org/news/30-05-2018/france-acceleration-asylumprocedure-tested-guiana>, 30.05.2018), ook aan dat de Franse instanties niet onverschillig staan ten opzichte van de problemen betreffende de registratie en op zoek gaan naar manieren om de registratie te verbeteren. Verder blijkt uit het AIDArapport ook dat de problematiek van registratie zich niet op veralgemeende wijze voordoet in Frankrijk. Er blijkt een duidelijk verschil qua duur die nodig is teneinde het verzoek om internationale bescherming te kunnen registreren al naargelang waar men zich bevindt. Bijgevolg kan hier dan ook geen veralgemeende systeemfout op vlak van registratie worden afgeleid.” Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd daar waar zij opnieuw voorhoudt dat er een opvangprobleem kan worden weerhouden. Verweerder herhaalt dat de nodige opvangcapaciteiten voorhanden zijn: - In 2017 zijn er 25.000 bijkomende opvangplaatsen gecreëerd.

- De Franse autoriteiten voorzien ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het “reception and accommodation programme” (PRAHDA) (p. 17). - Ook toont het AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te krijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen.

Terwijl er door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ook terecht werd verwezen naar een recent decreet aangenomen door de Franse autoriteiten op 01.06.2018 dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag die verzoekers om internationale bescherming verkrijgen die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen, maar nog niet meteen een plaats hebben kunnen verkrijgen op basis van het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/franceincrease-allowance-asylum-seekers-withoutaccommodation>, 01.06.2018). Verzoekende partij is derhalve weinig ernstig daar waar zij poogt aannemelijk te maken dat er sprake is van een opvangprobleem, nu de Franse overheid werk maakt van bijkomende opvangplaatsen. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar situatie onder de voorgehouden uitzonderlijke omstandigheden valt, zodat haar kritiek ook om die reden niet ernstig is.

Verweerder laat ter zake nog gelden dat het loutere feit dat in het AIDA-rapport ook bedenkingen worden geformuleerd betreffende de grote uitdagingen waarmee Frankrijk – net als menig ander Europese lidstaten – geconfronteerd wordt in het kader van de huidige asielcrisis, uiteraard niet kan volstaan om te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Het loutere feit dat de Franse autoriteiten met een aantal problemen geconfronteerd worden in het kader van de huidige asielprocedure, kan niet volstaan om af te zien van de toepassing van artikel 18(1)d van de Dublin III verordening. Verweerder verduidelijkt dat elke EU-lidstaat voor grote uitdagingen staat en aldus in eender welke lidstaat bemerkingen/kritieken kunnen geformuleerd worden nopens de asielprocedure en de opvangmogelijkheden. Het gegeven dat in het AIDA-rapport kritieken geformuleerd worden nopens het asielsysteem in Frankrijk volstaat allerminst om te besluiten tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd, doch werd besloten dat er geen enkele aanleiding bestaat om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verzoekende partij voert verder aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie individuele garanties aan Frankrijk had moeten vragen met betrekking tot haar opvang. Verweerder herhaalt ter zake dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft vastgesteld dat verzoekende partij de door de wet voorziene bijstand en opvang zal krijgen, nu uit het AIDA-rapport blijkt dat personen, die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die eerst in Frankrijk asiel vroegen. Verweerder benadrukt bovendien dat de Franse overheid in alle departementen werk maakt van bijkomende opvangplaatsen. De kritiek van verzoekende partij als hadden er individuele garanties aan Frankrijk moeten worden gevraagd is dan ook weinig ernstig. Daar waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest TARAKHEL, toont zij geenszins aan dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis van voornoemd arrest liggen, vergelijkbaar zijn met deze van onderhavige casus. Immers, de zaak TARAKHEL wordt gekenmerkt door volgende elementen: - de zaak betreft een Afghaans gezin met zes minderjarige kinderen; - de familie TARAKHEL verklaarde voor hun vertrek uit Italië te hebben verbleven in een CARA (Centro di Accoglienza per Richiedenti Asilo), waar zij gewelddadige incidenten zouden hebben meegemaakt; - het EHRM stipte aan dat uit verschillende voorgelegde rapporten bleek dat de normale opvangsystemen in Italië (CARA en SPRAR), waarbinnen de familie TARAKHEL zou worden opgevangen, overbevolkt zijn, met daarmee gepaard gaande problemen van promiscuïteit, geweld en gebrekkige hygiëne; - de familie TARAKHEL had een kwetsbaar profiel, nu er verschillende minderjarige kinderen deel uitmaken van het gezin; - de familie TARAKHEL zou in Italië worden opgevangen binnen de normale opvangsystemen; - de Zwitserse overheid was, rekening houdend met de tekortkomingen van het Italiaanse systeem, onvoldoende nagegaan of de opvangstructuur- en voorwaarden in Italië aangepast zouden zijn aan de leeftijd van de kinderen en of de eenheid van het gezin zou worden gewaarborgd. Deze omstandigheden verschillen fundamenteel van het geval van verzoekende partij, dat wordt gekenmerkt door volgende elementen: - verzoekende partij zal worden overgedragen naar Frankrijk; - verzoekende partij is alleenstaande en heeft geen minderjarige kinderen; - in het administratief dossier van verzoekende partij zijn geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Frankrijk; - de Franse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met een overname.. De rechtspraak van het EHRM kan dan ook niet naar analogie op de situatie van verzoekende partij worden toegepast. De verzoekende partij slaagt er niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar rechten in Frankrijk niet zullen gerespecteerd worden, nu Frankrijk, net als België, gebonden is aan internationale en Europese basisregels. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat Frankrijk de asielaanvragen van vreemdelingen die overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Frankrijk is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat verzoekende partij voor de behandeling van de asielaanvraag in Frankrijk minder waarborgen zou genieten dan in België. België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Verzoekende partij dient zijn rechten in Frankrijk uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat - dient zij zich tot de hogere autoriteiten te wenden. Ten overvloed merkt de verweerder nog op dat het

verkrijgen van bijkomende individuele garanties niet door de Dublinverordening wordt voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds nu de lidstaten in de preambule van het EU-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Verder houdt verzoekende partij nog voor dat het non-refoulementbeginsel regelmatig zou geschonden worden in Frankrijk. Zij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport. Verweerder merkt vooreerst op dat omtrent het non-refoulementbeginsel de bestreden beslissing geheel terecht als volgt motiveert: “We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. [...] We merken op dat Frankrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.”

De Franse autoriteiten hebben overigens uitdrukkelijk ingestemd met het overnameverzoek, waardoor verzoekende partij, na de overdracht aan Frankrijk, een asielaanvraag zal kunnen indienen bij de bevoegde instanties die aldaar op haar merites zal beoordeeld worden. Verzoekende partij stelt tenslotte dat uit het MUZNIEK rapport zou blijken dat de Franse asielprocedures onvoldoende kwalitatief zijn.

Uit de aangehaalde passage blijkt dat door het EHRM in een aantal zaken werd geoordeeld dat de kwaliteit en efficiëntie van de asielprocedure diende te worden verbeterd. Hieruit blijkt echter niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen, nu de rechtspraak van het EHRM uiteraard verbonden is aan de concrete context van de individuele gevallen die aan de beoordeling van het EHRM worden voorgelegd. Uit het AIDA rapport blijkt bovendien niet dat er op het vlak van de kwaliteit en efficiëntie van de asielprocedure structurele tekortkomingen zouden zijn. Verder laat de verweerder gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.). Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”. In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die zij zou ondergaan in Frankrijk. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Frankrijk dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend. De gemachtigde van

de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, namelijk dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Dus gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangomstandigheden voor verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Frankrijk.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 7 februari 2019, gevraagd naar het bestaan van specifieke redenen waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts antwoordde dat *“Toen in de UK de waarheid vertelde en nadien loog in FR, kwamen mijn herinneringen terug. Ik was hier al eerder even in BE maar ik vroeg toen geen asiel aan. In FR herinnerde ik me BE en om die reden koos ik voor BE en niet voor een ander land.”* Zij verklaarde ook geen gezondheidsproblemen te hebben en soms problemen te hebben met haar geheugen. Gevraagd naar het bestaan van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar Frankrijk zouden rechtvaardigen, stelt zij *“Op zich heb ik geen problemen met FR. Ik heb de vorige keer gelogen tegen de Franse autoriteiten, mensen hadden me gezegd dat ik de waarheid moest verdraaien. Ik was ook al zo lang weg uit Afghanistan en ik heb toen fouten gemaakt. Als FR naar mij wil luisteren zodat ik de waarheid kan vertellen, dan heb ik geen probleem met een terugkeer naar FR.”*

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij een recent AIDA rapport aan van maart 2019 dat bijzonder kritisch zou zijn voor Frankrijk. Zij wijst erop dat de verwerende partij niet ontkent dat zich daar problemen stellen en verwijt haar geen individuele garanties te hebben gevraagd alvorens de bestreden beslissing te nemen.

De verzoekende partij haalt enkele punten aan die volgens haar problematisch zijn en een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zullen brengen in het geval dat zij wordt overgedragen aan Frankrijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich onder meer baseerde op het AIDA rapport over Frankrijk zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk de versie geüpdatet tot februari 2018. De verzoekende partij kan de verwerende partij alvast niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met de versie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, namelijk de update van maart 2019, nu deze dateert van na het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing schetst de verwerende partij eerst het kader van de Europese Dublinprocedure en wordt vervolgens ingegaan op de opvangmogelijkheden en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming in Frankrijk aan de hand van recente rapporten van gezaghebbende bronnen. Hierbij wordt rekening gehouden met het profiel van de verzoekende partij, die als alleenstaande Dublinterugkeerder kan worden beschouwd, en met de verklaringen van de verzoekende partij.

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, betwist de verzoekende partij niet dat zij tijdens het verhoor, hoewel expliciet gevraagd of er redenen bestaan die een verzet tegen een overdracht aan Frankrijk zouden rechtvaardigen, enkel verklaarde dat *“Op zich heb ik geen problemen met FR. Ik heb de vorige keer gelogen tegen de Franse autoriteiten, mensen hadden me gezegd dat ik de waarheid moest verdraaien. Ik was ook al zo lang weg uit Afghanistan en ik heb toen fouten gemaakt. Als FR naar mij wil luisteren zodat ik de waarheid kan vertellen, dan heb ik geen probleem met een terugkeer naar FR.”* Ondanks een verblijf in Frankrijk legt zij geen enkele concrete verklaringen af omtrent de behandeling door de Franse autoriteiten aangaande haar verzoek om internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie waarin zij er verbleef. Zij legde geen verklaringen af waaruit zou blijken dat haar bepaalde rechten zouden zijn onttrokken door de Franse autoriteiten. Evenmin toont zij aan dat de Franse autoriteiten haar zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden terugsturen naar haar land van herkomst, namelijk Afghanistan. Zij haalt voor het eerst in haar verzoekschrift aan dat een terugkeer naar Frankrijk strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM, terwijl zij nog op 7 februari 2019 verklaarde geen bezwaren te hebben tegen een terugkeer naar Frankrijk.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat uit het AIDA rapport blijkt dat er een moeilijke toegang is tot een advocaat in Frankrijk. Hiermee maakt zij niet concreet aannemelijk dat het voor haar in Frankrijk onmogelijk zal zijn beroep te doen op bijstand door een advocaat. Uit de geciteerde pagina 38 van het AIDA rapport blijkt dat het gaat over gratis juridische bijstand, terwijl de verzoekende partij

niet aantoonde dat zij de kosten van een advocaat niet zou kunnen dragen, temeer zij tijdens haar gehoor verklaarde dat zij met de hulp van haar oom door betaling door middel van verschillende smokkelaars naar België is kunnen reizen. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport van maart 2019 dat gratis bijstand van een advocaat mogelijk is in beroepsprocedures:

“support for the preparation of appeals to the CNDA is not funded within the “reference framework” of the PADA. Therefore, asylum seekers have to rely on legal support from lawyers.

The law foresees the granting of legal aid (“aide juridictionnelle”) for lawyers to file an appeal to the CNDA in case of an OFPRA negative decision.¹²⁵ Legal costs can therefore, upon certain conditions, be borne by the State.

The right to legal aid is considered as ipso jure (de plein droit). Legal aid before the CNDA is an automatic entitlement and is granted upon request if: (a) the appeal does not appear to be manifestly inadmissible; and (b) the legal aid application is submitted within 15 days after receiving the notification of the negative decision from OFPRA. The 2018 asylum reform has removed the possibility for the asylum seeker to apply for legal aid at any point before the expiry of the one-month deadline to appeal.

Following the reform, the law provides that the legal aid application suspends the deadline to appeal before the CNDA. Time continues to run from the point the applicant or his or her legal representative receives the notification of legal aid from the Legal Aid Office.¹²⁷ As a result, the time available to lodge an appeal will vary depending on how early a legal aid application is submitted e.g. if the legal aid application is submitted 2 days after receiving the negative OFPRA decision, the deadline to appeal will be 28 days after the decision of the Legal Aid Office.

The recipients of legal aid have the right to choose their lawyer freely or to have one appointed for them by the Legal Aid Office.¹²⁸ The refusal to grant legal aid may be challenged before the President of the CNDA within 8 days. This legal aid for asylum seekers is funded through the State budget for the general legal aid system.

In practice, legal aid is widely granted.”

Bovendien merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat de verzoekende partij in het kader van voorliggende procedure wordt bijgestaan door een advocaat. Niets belet haar zich reeds te informeren over het verloop van de procedure in Frankrijk en hierop te anticiperen.

De in het verzoekschrift aangehaalde richtlijnen van het UNHCR doen gaan afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog in geen geval aannemelijk dat het voor haar onmogelijk zal zijn zich te laten bijstaan door een advocaat bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat het verkrijgen van informatie over de asielprocedure in Frankrijk uiterst moeilijk is, maakt zij niet aannemelijk welke informatie zij behoeft en nog niet zou gekregen hebben, en dat de vermeende bemoeilijkte informatiedoorstroming voor haar persoonlijk problematisch zou zijn. Het feit dat er een bemoeilijkte informatiedoorstroom zou zijn, betekent overigens niet dat er géén informatie is omtrent de asielprocedure. Bovendien heeft de verzoekende partij naar eigen zeggen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming reeds doorlopen, wat resulteerde in een negatieve beslissing zoals zij zelf aangeeft. Zij heeft allerm minst verklaart dat het gebrek aan informatie in Frankrijk haar in de weg stond of staat om een procedure op te starten. Uit de pagina's 75 en volgende van het recentste AIDA rapport blijkt verder dat op verschillende manieren informatie wordt verschaft.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet dat zij vreest dat een gebrek in opvang in Frankrijk zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden maakt zij een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de opvang het volgende gesteld:

“Verder merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. In zijn persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene onder meer dat hij besloten had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zich België herinnerde toen hij in Frankrijk verbleef. Deze verklaring duidt hooguit op een loutere voorkeur en kan geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de

Franse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene die voortvloeit uit het feit dat de betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten.

(...)

Verder wensen we betreffende de opvangvoorzieningen in Frankrijk, en eventueel elementen van overbevolking of een capaciteitsprobleem, op te merken dat ondanks dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren het rapport ook stelt dat er in 2017 25.000 bijkomende plaatsen gecreëerd werden. De Franse autoriteiten voorzien ook in verscheidene nieuwe vormen van opvang om de tekortkomingen aan te pakken, zoals onder meer het "reception and accommodation programme" (PRAHDA) (p. 17). Ook toont het AIDA-rapport aan dat verzoekers om internationale bescherming wiens verzoek geregistreerd werd in Frankrijk in aanmerking komen om toegang te krijgen tot een opvangcentrum, waarbij de opvangplaats wordt toegewezen op de dag van het indienen van het verzoek. Indien er echter niet meteen voorzien kan worden in een plaats in een opvangcentrum wordt er voorzien in voorlopige opvangvoorzieningen.

In praktijk voorzien de Franse autoriteiten in het prioritair toekennen van opvangvoorzieningen aan families en gezinnen waardoor alleenstaande mannen en vrouwen het vaak moeilijker hebben om meteen toegang te verkrijgen tot een opvangcentrum. Echter moet hierbij benadrukt worden dat de volledige opvangcapaciteit op het einde van 2016 nog niet bereikt was in Frankrijk (cf. 90%). Verder toont het rapport ook moeilijkheden aan betreffende de duur van het toewijzen aan een opvangvoorziening, maar maakt het geen melding van het feit dat er sprake zou zijn van een uitsluiting van opvang omwille van dermate capaciteitsproblemen. Verder hebben ook verzoekers met een negatieve beslissing de mogelijkheid om in het opvangcentrum te verblijven tot één maand na de notificatie van hun negatieve beslissing en zullen de Franse autoriteiten in 2018 en 2019 voorzien in extra bijkomende opvangplaatsen. Ook worden de leefomstandigheden in de reguliere opvangvoorzieningen voor verzoekers als adequaat beschouwd en zijn er geen officiële rapporteringen geweest van overbevolking in de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Daarnaast verwijzen we ook naar een recent decreet aangenomen door de Franse autoriteiten op 01.06.2018 dat voorziet in een verhoging van de financiële toeslag die verzoekers om internationale bescherming verkrijgen die toegang hebben tot de materiële opvangvoorzieningen, maar nog niet meteen een plaats hebben kunnen verkrijgen op basis van het nationale systeem van opvang (<http://www.asylumineurope.org/news/01-06-2018/france-increase-allowance-asylum-seekers-withoutaccommodation>, 01.06.2018).

(...)

Een ander recent rapport ("Centres et locaux de rétention administrative" ; ASSFAM, etc ; juni 2018 ; http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/resources/2018_rapport_retention_2017_interassociatif.pdf) toont aan dat er op heden in Frankrijk nog steeds sprake is van een toename van het aantal personen die onder detentie worden geplaatst. Hierbij wordt ook melding gemaakt van verscheidene verzoekers die onrechtmatig werden vastgehouden, alsook van een achteruitgang van de condities en omstandigheden in de detentiecentra.

Ondanks het feit dat dit rapport verscheidene tekortkomingen identificeert betreffende de toepassing van detentie in Frankrijk en de concrete omstandigheden van opvang en van behandeling in de detentiecentra, wensen we te benadrukken dat hieruit niet besloten kan worden dat deze een weerslag hebben op de algemene en structurele omstandigheden van opvang en van behandeling in Frankrijk. Uit dit rapport, dat zeer specifiek de focus legt op personen die in Frankrijk onder detentie werden geplaatst, kan dan ook niet besloten worden dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert.

Zo wensen we ook te benadrukken dat het feit dat betreffende bepaalde onderdelen van de omstandigheden van opvang en van behandeling problemen kunnen worden geïdentificeerd in Frankrijk niet aantoonde dat deze dermate structurele tekortkomingen impliceren waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere

feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers in Frankrijk is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene maakte zelf geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk met welke problemen aangaande de voorziene opvang voor indieners van een navolgend verzoek om internationale bescherming zij vreest te zullen worden geconfronteerd. Temeer uit haar verhoor blijkt dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, omstandigheden of situaties tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een risico op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze bepaling. Zij maakt geen link tussen het algemeen rapport waarnaar zij verwijst en haar eigen bevindingen. Geenszins diende de verwerende partij individuele garanties te vragen met betrekking tot de verzoekende partij. De Raad ziet niet in hoe een dergelijke plicht uit het arrest Tarakhel van het EHRM kan worden afgeleid in het geval van de verzoekende partij, die overigens niet aantoonde zich in dezelfde situatie te bevinden als deze waarin het gezin Tarakhel verkeerde. Hoewel de verzoekende partij als alleenstaande man behoort tot een groep die geen prioriteit zou krijgen bij het verdelen van de opvangplaatsen, toont de verzoekende partij met haar vage en hypothetische betoog niet aan dat zij geen toegang zal kunnen krijgen tot een (al dan niet voorlopige) opvangfaciliteit. Er kan voorts worden herhaald dat Frankrijk uitdrukkelijk heeft ingestemd met de terugname van de verzoekende partij en dat uit de rapporten blijkt dat inspanningen worden geleverd met het oog op het verbeteren van de toegang tot opvang. Dit wordt door de verzoekende partij niet ontkend. Evenmin gaf zij ten tijde van haar gehoor aan in Frankrijk geen toegang te hebben gehad tot opvang tijdens de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of hierbij moeilijkheden te hebben ondervonden. Zoals gesteld is haar keuze voor België louter gebaseerd op een persoonlijke voorkeur, hetgeen strijdig is met de doelstellingen van het Dublinmechanisme. Waar zij in haar verzoekschrift op algemene wijze en voor het eerst verwijst naar “*de gebrekkige kwaliteit van de Franse asielprocedure*” komt het betoog niet ernstig voor en doet het geenszins afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing. Zoals de verwerende partij verduidelijkt blijken geen systematische tekortkomingen in de Franse procedure en verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat specifiek zijzelf dreigt te worden geconfronteerd met een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het loutere feit dat bedenkingen worden geformuleerd bij de uitdagingen waarmee Frankrijk, net als de andere lidstaten, omwille van de grote instroom wordt geconfronteerd, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan welke gegevens niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en waarom de verwerende partij onterecht tot de conclusie zou gekomen zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dreigt. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij op algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport en andere studies is niet van aard de motieven ervan te weerleggen. De vage grieven van de verzoekende partij zijn niet van aard om enige aanwijzing te vinden dat er een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat.

Overigens is het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus een aanwijzing dat de verzoekende partij niet blootgesteld zal worden, zelfs bij terugkeer naar het herkomstland, aan de risico's vervat in artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij stelt, betekent een afgewezen asielaanvraag en het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nog geen schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM. De Raad kan hieromtrent nog opmerken dat de verwerende partij in de bestreden beslissing hierover het volgende motiveerde:

"In zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat verzoekers de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. In zijn persoonlijk onderhoud stelde de betrokkene onder meer dat hij besloten had om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij zich België herinnerde toen hij in Frankrijk verbleef. Deze verklaring duidt hooguit op een loutere voorkeur en kan geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Franse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene die voortvloeit uit het feit dat de betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Frankrijk. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Verder merken we op dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt op gelijkaardige wijze als in België in het kader van gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Frankrijk onderwerpt verzoeken aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele

aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

De betrokkene bevestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij in Frankrijk om internationale bescherming had verzocht en dat dit verzoek werd afgewezen door de Franse instanties. Hij stelde zelf dat hij geen problemen had met een terugkeer naar Frankrijk indien de Franse instanties naar hem zouden luisteren zodat hij ditmaal de waarheid kon vertellen. Hieromtrent wensen we op te merken dat de Franse instanties met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Ook verwijzen we naar artikel 18(2) : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Dit betekent dus dat de Franse instanties inderdaad reeds een beslissing namen omtrent het door de betrokkene in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, maar impliceert daarbij ook dat de betrokkene na een overdracht aan de Franse instanties in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Franse instanties. Indien de betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Frankrijk dan zal dit verzoek door de Franse instanties onderzocht worden. Hierbij benadrukken we dat de Franse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.” De verzoekende partij lijkt hieraan voorbij te gaan. Een loutere vrees om repatriëring naar het herkomstland volstaat niet om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De verzoekende partij laat na haar vrees te onderbouwen door enig objectief en concreet gegeven en weerlegt niet de conclusie die de verwerende partij trekt uit de door haar geciteerde bronnen in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU